

(ל) אפלו יש () שהות. לאם עצא (לא) לער () עצמו, (לו) יחוור עזיר. (לו) עד פעה הוא חווור, עד כביצה; (ו) פחות מונגן, מבטלה בלבו ודיו. ח (לו) יקיתה לו עשה בביתו (לה) וזהו שרווד במקומות אחר ונראה שאם שפהין; (לו) אבל אם קחמייה. (לו) אין הבטול מועל אם הוא אמר זמן אסרו:

ל שם מפשע
ופרקון קרבנות
מ שם ובקבטן
לה רב אבא טר
עקב טר

תמה דין בעור חמץ, וכו' ג' סעיפים:

א מעד פחים זיא אפיקר בעור חמץ, (א) שורפו (*) (ב) או (ה) פוררו וחווה לרום (ג) או זירקו לים. (ד) ואם היה הטעון

באר היטב

במתמצנה איתו חזר וכבעה, ורק אקוּסענור פוקה היה לכל רבריטצה איינו חזר לבער, והטעם, דסובו חוטפות [נטיפות ב"ט פ"ב ד"ה ר"ב אשי ב"ז] דספלה קפוץ ורעשו לבשו לא עס עליי קפל גראן דלא עזאי. קדרין אפלוי דך קבריא, וכיב קומבר בשם זוניעאנט דפקר, ע"ש: [*] או פורדו בו. וכן בשית אוריינטאל הארכ מלכת הפקרים דהא דזון בעדר פוך אלא שורף בקען טספה גושאל בלב. וכן קפאתירא בשיון פג, ופה, ע"ש. ועי"ש סיון פכ' זום נשים צבאות במעוז דפסחו ועיפוי קוחיב שפה שמש ומלחה. ע"ש:

ען מיא וח"י: (יכ) פחות. אם הוא פחות מכתה, אפלול הוא אפיה א"ז לחזר. מ"א וח"י: (ה) כוררו. אם טשליבו לבייה פאה א"ז פורר, ואם יט לו מיט קאנסיט שיש בעם גיטו לתוכו תואנה מטה, מ"א, ח"י. אסורה כל הצלאות פשגען ומין שרוף הטעון עד ששרוף, קפ"ש סיון תלא. וע"מ מה שהרץ על הנקודות, והידיא ברון הקשה ע"ז ודקיטים עם ח"י, ע"ש:

משנה ברורה

חולף להטעק במתמצנה [שאן לו קוברין ומוטל על-פני אפטל במלן ז], ואיזין דרכא: * והוא צריך במקומות אחר. אין מפשעה ברורה. והוא קרי לשאך ליקום לאפוסון, או פטב במלון, ופשטו: ואפלול יש שהות ביום שיזוכל לחזר לבערו ולבער חמץ ולכך ולילך ולילך ולבול שעה עobar בבל ענא, שדורול פבוד קבריות געה, שיזוכח כל המזונות שפטורה (כ) בשב ואל פצעה: (לו) אפלול יש שהות. לבער חצן ולחוור ולחציל. והטעם, רמשום סאלת נפשותה הילו זמוך על בטלול לכתהלה, ואפלול בקוקום שיזוכל לאנטש עיין. וקמב הנקאן-נקאן. ואפלה שעת הבעור דלא מהני בטול יחוור לבער בין שיש שהות להאל אפרך. וזרקא בשבי לו שעם אפרך-העבורה זבול להאל, אבל מפקא לא נחזר. (ס) ורבים מהאפרוניים כתבי, בשיש שהות בנדאי אפרך להאל מטריד וליא יכול למיאל אלתרך: (לא) לצדק עצם. עין אחורונים, דלאיזה פוקים אקלו הווא מערכ קרי לילך למאל רבו קורי ורבן, בישאי לנבי מאות בעיר, עיל-פין אדריך לחזר ולבער בכל גונן, והטעם, לפאי שפעשה הפאות הרא גודול מעלמות, אפלול מזות בקמם מפני אפשר ליקום הטענה עליינאי אחריהם: (לו) יחוור מיד. לבער במעות חכמים, ואפלול בבר הטעון, שאין דוחין מזות בקדמם מפני דבר קשות: (לו) עד פטה הוא חזר. קאי על פה שזנבר לחץ, (ס) דזאפלו אם קלך לרבן קהויק בבר בדרכו לא הטריחויה חכמים לחדוד בשלהם הטעות, אלא די לו בטלול. (כט) אם הגע שעה ששית שאן בוכ שוב לבטל, אריך לחזר מיד אפלול אין שם אלא מזות חמץ, שהר כי כל זמון שאין מבعرو מן העולות למקיר הוה עobar על מזות שעשה של תזלה, (לו) אבל אם אין שם אלא פטה מזביה לא הטריחויה חכמים לזרען, אלא מה לזרען, וליקיזור לביבתו ע"ז. אם הוא זבול או שפח יקפה עליי כל עד הערוב, וכמו שתפקיד כספין תמי, עין שם: ח (לו) הטענה לו עטה. פרוש, אפלול אחר זמן אסורה די בטלול, פין שבאותה שעה עדין לא קחמיין, קרי דינו בזום קדם זמן אסורה: (ה) והוא טרוד במקומות אחר. רוזה לומר, שפהינה זהiae אי אפשר לו לבוא (לו) לביבתו מיד לאפופה, והוא שקא פחמיין קדם שיבוא לביבו: (לו) אבל אם קחמייה. ואם שחה העשה שעור מיל, בוראי הטענה ולא מהני בטלול: (לו) אין הבטול מועל. וועבר בכל שעה על ביל גראה, (לו) וזריך לילך פטה לבירא, (לו) ואסורה כל בער:

א (א) שורפו. עד (ה) שנעשית חטאים: (ב) או פוררו. לפוררים (ג) וקיטים, שלא ימאננו מי שהויה ותקנה מפניה: (ב) או זירקו לים. (ד) ואם היה הטעון בכל זה, משום דכתיב "משביח שאר מקדים": (ה) בכל נבר שזאפה יכול להשיבותו: (ד) ואם היה הטעון כדיין (ג) לענער³; והטעם בכל זה, משום דכתיב "משביח שאר מקדים": (ה) אפיקר זבון: (ו) אפיקר זבון: (ז) גראן:

שער חזין

(ס) קלוטר, שאינו עבר על לא-יחסנה קידם אלא מאלה היא מחייבת על-ידי שרה מתחש בקבורתה כתה: (כ) קפ"ר-משנה ושוחזיקב ומקורותיהם ובdrysh: (ס) עלה-שבת ות"ז ומואה-זוקה, קלא כלבוש שעדיד לווער דרבנן קרשאות אפלול שחותט מכביה חזר. אנטן חמודשי מאקרים שלאנה משמע קצת פלבוש, שטדר דיבי הוולך לדבר קרשאות אפלול שחותט מכביה חזר. (כט) פג"ז-אבקהם וושא: (ג) פג"ז-אבקהם וושא: (ה) פג"ז-אבקהם וושא: (לו) אפרותים, וויזטום לזרען, זאי לאו זכי בנדאי אין בוכ לנטית לנטית שחתחן על זבוח שיזטגה מזות: גלא גם בחרור קשיה לאויה, דנא לעיל נבראך קרשאות חזר כדי לבער ואיזו יכול לנטן בבראך, ובצ'יז איסא זבוח בולשב לאני רבען, וזרקפאש דלאי דמאנין אימקה זרבוב איינו בול לבוקס ולילך לביבו, אפלול השלטן ערוק שלאן קבריא בה, משמע דבלט גאנז דנא נבר, וווא-פרטך איזה לופר דהמא הילו משות דקשתלה קנס שפהין, אס-פין לא אל של פטל מזונא ורבנן דבער ופמא. ומכל קוקום גראה דזבוח משפתק טנדתו אדריך לילך לבער קחמיין. דעל-לעל-עננים איבא דחש שפא נבוא לאכלה, דשיך אפלול חמוץ שאינו שלג, וכקברא בטעון סיון תמי: (לו) פשיטן. בורקדים איפלא בשיבוא לביבו גמיכן איינו קחמייב לבאר, וגס זה אדריך ציין. אס-פיך מאנאי בטהר-משה שטמר אל דברי ברכמ"ב ונדתק לישבו: (לו) סג'ראן: (ז) גראן:

הַלְכֹת פֶּסֶח סִימָן תָּמֵד תָּמָה

ב'יאורים ומוספיים

סימן תמה

דין בעור חמץ

[משנ"ב ס"ק א]
ער שגעשה פְּחָמִים).

(1) ואם לא נעשה פחמים אלא רק נחרך ונപטל מაכילת כלב, כתוב השוע"ץ הרב (ס"ד), שהוא מITOR דברי המשנ"ב [cum hoc est] בשעה"צ (ס"ק א), שאם נעשה כן לאחר זמן האיסור, לא יצא ידי חובה, והיב לשורפו עד שימושה בולו פחים [אמנם אם קודם וכן שקירא שורפו עד שאינו ראוי לאכילת כלב, יצא ידי חובה]. וכן החיסר שורפו עליל (ס"י תמב ס"ק ט) על דברי השוע"ע שם (ס"ט) כתוב המשנ"ב לעיל (ס"י תמב ס"ק ט) על שימוש הולך ורבן, שאין חיזב לעבר פת שהחטפה ואינה ראוי לאכילת כלב, שאין זה אלא כשותפשתה קודם זמן איסור חמץ, ואולם אם החטפה לאחר זמן האיסור חובה לבערה. וראה מה שכתבנו להלן (ס"ק ה ו-ו).

[משנ"ב ס"ק ג]
או זורקו [לטב], והוא הדין [לנזר].

(2) ומושמע מדבריו, שאף על פי שהזהורה לרוח ציריך לפורר את החמץ קודם לכך, מ"מ כשנטולו ליט או לנחר איטו ציריך לעשות כן, ובraudת רב יוסף בפסחים (כת. א) ובפי שבאי רשי שם (ו"ה או דילמא) שבין שחhamץ עתיד להתחפור ולהנמס במים, אין ציריך לפוררו. אמן, להלן (ס"ק ה) כתוב שיש ממחמיים לפורר את החמץ אף בשזירוקים אותו למים, וכשיטת רבה בפסחים שם, בין שמצוות טפינות המהלהכות בים ויש לחוש שמא ימצאו אותו אבשים.

(3) ואם זרך את החמץ ליט וחזר הים ופלט את החמץ ליבשת, נסתפק החזואי (אר"ח סי' קיה ס"ק ה) אם מוחזר עליו להשבתו, כדרין חמץ שנפלה עליו מפולת וחזר ונתגלה, או שמא בין שכשוחשליכו ליט פקעה בעלותו, שוב לא עשו הכתוב כאלו הוא ברשותו לעבור עליו בבל וראיה.

[משנ"ב ס"ק כט]
אף-על-פְּרִיכָן אָסָר לִזְוֹחַ מִפְּנֵנו עַד שִׁיאַקְרָבָתָה, שְׁגָרְוָל בְּבָדְקָה
כֵּזָה, שְׁדוֹתָה בְּלַפְּצָצָה שְׁבָתוֹתָה בְּשָׁבָב וְאֶל פְּעַזְלָה³⁷.

(37) ולשען קריאת מגילה וקבורת מות מצוה, בשאן שהות גם לקבورو וגם לקרוא את המכילה, כתוב הרמ"א לקמן (ס"י תרפ"ס ס"ב) שקירא אהן חמילת, בין שאחת החות אפשר לקבור בלבד, וכותב שם המשנ"ב (ס"ק יב) שכמה אחרונים חולקים על כן, ולדעתם גם אם ידיה מקרה מגילה למגרוי מים מות מצוה קודם, משוב בכור הביריות (ודוקא מות מצוה ממש שמומת בשוד).

[משנ"ב ס"ק לא]
וְהַטְעָם, לְפִי שְׁמַעַשָּׂה הַמְצֻוֹת הַזָּא גָדוֹל מִהְלָשָׂה, אַפְלוּ מַצָּה קְרָבָן,
קָשָׁא אֲפָשָׁר לְקַיְם הַפְּצָנָה עַל-קְדִי אַתְּרִים³⁸.

(38) ואף שמצוות הלימוד היא בכל רגע ורגע, כתוב השוע"ץ הרב (ס"יח) שמיים באופן שאי אפשר לקיים את מצוות ביעור חמץ על ידי אחרים הריחי מוצה עוברת, ודוחה היא את מצוות תלמוד תורה, בין שמצוות תלמוד תורה אינה מותבנת למגרוי, שהרי יכול ללמדו לאחר מכן.

[משנ"ב ס"ק לג]
אָבֵל אֵם אֵין שָׁם אֶלָּא פְּחוֹת מִפְּנֵית לֹא הַטְרִיחָה תְּקִמִּים לְקָהָר,
אֶלָּא גַּלְעַד לְדָרְפָּן, וְקָשְׁאָתָר לְבִתוֹ בְּעַרְבָּה³⁹.

(39) אמן, לעיל (ס"י תמב ס"ק לא) כתוב שנחלקו הפוסקים אם חובה לבער חותות מכויות חמץ, ובשעה"צ לקמן (ס"י תנט ס"ק מה) הכריעו לחקל בזה.

[שעה"צ ס"ק ל]
אָוְלָם בְּפִירְמָדִים וּבְחִדְשִׁים רַבִּי עֲקִיבָא אֵי גָּרְמָפְּקָפְּקָן עַל זֶה, עַזְן שֶׁמֶן⁴⁰.
(40) שהכג"א (ס"ק יד) הביא ראייה מדבריו התוטי (פסחים מוט, א ד"ה וחכמים) שאינו ציריך לחזור בשחhamץ הוא פחות מכויות, והקשׁו הפתמיג והרעיק"א שלא הקלו בה התוט, אלא בשעדין אפשר לבטלן, אבל אחר זמן איסורו שכבר אי אפשר לבטלן, יש להחמיר אפילו בפחות מכויות.

הלו^תות פסח סי^מן תמה

ביאורים ומוספיים

ומ"מ, מי שאינו נזהר בכך, רעדתו שם (אהוזת הלכה הע' 45) שאין לגערר בו, כיוון שיש מקום לומר ששבוכת הנבט בשעה השירפה דעתית כמעשה אחד עם השירפה עצמה.

נראה, דעת הגראג קרליץ (סודר פסח כhalbתו פט"ז הע' 11) מайдך, שՁת החםץ בוה, כיון שהנבט מתהודה ונשוף קודם קדום שנשוף גוף החומר, והירוחו מקיים את מצות הביעור בחמץ שאינו פוגם, והוסוף (שם), שמי"מ יש להקפיד שלא לשפוך על החמן במוטה גROLAH של נבט, שבאupon זה שהושם שמא ישוף החמן כשהוא כבר פטם, ולא יקיים את מצות הביעור בשירפה.

ולכלות את החמן על ידי היפיכתו לאפר שלא בדרך שריפה, בגין לזרע חיטים חמוץות באדמה באופן שירקיבו קודם השעה השישית, או להabil חמן לבב באופן שיונכל במעין, צו"ד בשיטת חמת סופר (או"ח סי' ק"ד) שמועלם לדעת רבוי הדורות שכן מדברי הרע"ב (תמורה פ"ז מ"ז, וראה שוו"ת רע"ק מהדר"ק סי' קפח) שהביאו שאם מדברי רישי תמורה לך, א"ד ריצה כל הנשפן משמעו בדברי הרע"ב יש להובייח שחויב שריפת החמן לעת רבוי יהודה אין דוקא לשופר, אלא שיועשה אפר או עפר, וכן כל שנרב או שנמנמק וכלה מן העולם נתיקינה מצוות.

אך בתשובה בשוו"ת מהרים ש"ק (או"ח סי' רה בר"ה אומנם אמר"מ) כתוב, שדברי החותם סופר עצמו נראה שסביר שעיהיך כרעת התוטו הרובנן והרבש"א, שלדעתם אין לכלה את החמן לעת רבוי יהודה אלא בשירפה. ועוד הביא המהרים ש"ק שם (בריה החלק ה) שישחולקים על החותם סופר בביורו דעת הרשי" והרע"ב, ולדבריהם הרי אין מקור להידשו של החותם סופר, וכן אין לכלה את החמן [לדעתי רבוי יהודה] אלא בשיטת לשירוף את החמן באש הבוערת מנא, או על אבני מלובנות, דעת הריש"ש (שבת טו, א) לעניין שריפה באש הבוערת מוקש, שלדעת רבוי יהודה חובה לשורף את החמן באש הבוערת מעצים ודוקא ואյי אפשר לשורפו באש הבאה מדברים אחרים, כגון קש ובבבא. מайдך, בשוו"ת מנתה יצחק (ח"ב סי' נ) כתוב שאף לעת רבוי יהודה אפשר לשורף את החמן בכל אש, ואף בתולחות האש בגין פחמי אבניים וכדר, והטוויף, שדברי הריש"ש הם חומרא גroleה, ואין לחוש להם.

(9) ואם בשעה החמישית לא ישוף החמן לגמור אלא רק ייחר עד שיפטל מאכילת לבב, מבואר בגמרא (פסחים כא, ב, ראה Tos' ש"ד ר"ה חרכו) שבור אין החמן אטור בנהגה. ותמה הגרשי"ז אויריך (שוו"ת מנתה שלמה ח"א סי' טז אות ז) שאם כן אין יש חובה עליה רבוי יהודה, ראה שעה"צ (ס"ק ט). וכך הוא מנהגיון בטורא ברמ"א] לשורף את החמן בשעה החמישית עד שיעשה פחמי, הרוי בכר משנפסל מאכילת לבב שוב אין עוברים עליו, והיכן מצינו שיש חובה לשורף דבר המותר ואוי אפשר לומר לומר שלדעת רבוי יהודה חובה שריפת החמן בשעה החמישית היא רק ערך שיפטל מאכילת לבב, שהרי בכל מקום בתורה מוצות שריפה היא עד שיעשה פחמיים (ראה פסחים כא, ב וטוט' שם ד"ה בישלה), ולא מסתבר שהשריפה האמורה בחמץ אינה שריפה בשאר דין התורה[].

(משניב ס"ק ז)

טוב לשורף קחמן בהושענות¹⁰.

(10) אומנם לקמן (ס"י תרס"ד ס"ט) כתוב הרמ"א, שנחטו להזכיר את ההשענות עברו אפיקת המצות (שומה הלכו). המשך במילאים עמוד 8

[משניב ס"ק ה]
בפת פוזרו (פּוֹרָוּסְטִים) וכו', כלומר מן העולם לעולם גאנטַי ובר', וכמו שבקחוב קספּין תמה סצ'יך ו'.¹¹

4) והוורק חמצ לים קודם זמן איסטרו (כלומר קודם השעה השישית של יום י"ד), כתוב החזו"א (או"ח קיח ס"ק ג) שמייקר הדין אין צורך לפורו, שהרי הסכמת הפסוקים הוא כהעת רית (הובא בתוס' פסחים יב, ב ד"ה אימתיו) שלא נחלקו רבוי יהודה וחכמים באופן השבתת החמן אלא כשבוער לאחר זמן איסטרו, ואולם קודם לנו לכל הדרותה אפשר לבערו בכל דרך שהיה, או להוציא את החמן מרשותו, וכיון שעשה כן שב אינו עובר עליו בבל יראה רובל ימצעי. וחובת פירור החמן בשורצה לוורק ליטם (המוחכרת בשווי), אינה אלא ממוצע חמצ במורה.

אכן אנו שורפים את החמן אף קודם זמן איסטרו (קומו בא ברמ"א), וכפי שביאר המשניב להלן (ס"ק ז) ובשעה"צ (ס"ק ט) שחוושים אנו לדעת רבוי יהודה שאן ביעור חמץ אלא שריפה, וכן הושווים אנו ליעות דסבותות רבוי יהודה חכמים גאנטַי בביורו הנעשה קודם זמן איסטר החמן, כתוב החזו"א (שם) שוואי שבכל מנהג וה, שהוורק את החמן לים, כהעת חכמים, עליו לפורו תחילה.

5) והחזו"א כתוב (או"ח סי' קיח ס"ק ג), שהטלת חמץ לביית הכסא אינה מועלה אלא לפני זמן איסטרו וזהו מה שכטבו לעיל (ס"ק ג). אבל לאחר השעה השישית, שכבר חלה חובת ביעור החמן מן העולם, אין הטלתו לביית הכסא מחייבו מהעלם. כיון שעדיין ראוי הוא להסקה ולאכילת חור, ואך אפשר לנקוטו ולהאכיל חמן וחולק בו על דעת המשניב הסובר שהשלבה לבית הכסא מועילה אף לאחר זמן איסטרו. ובזמנינו שהכל מתנוין ווועא מושתו והחמן מותלגל עם הפסולת ונפער נאבד לגומיי אף מאכילת כלב, כתוב בשוו"ת אור ליצין (ח"ג פיריד תשובה ב) שאף לעת החזו"א ודאי שהחמן נחשב בוה במורה.

ולעינן השלבת חמץ לביית הכסא בערב פסח של להיות בשבת, ראה מה שכטבו לעיל (ס"י תמד ס"ק בא). ואם שפכו על החמן דבר חריך ביהור, עד אשר אי אפשר לאוכלו מהמתה חריפותה, כתוב בבייה"ל לעיל (ס"י תמב ס"ט ד"ה חמץ) שאין מתרעל ממנה שם חמצ מוחמת זה.

6) אך קודם השעה השישית, אפילו כשאסור באכילת מורהן בשעה החמישית, כתוב דושׂעַ לעיל (ס"י תמא ס"א) שיכל להאכיל חמוץ לדהמה חיה תעוף, ובולבד שיינמוד עליהם לאותו שלא יצנינו ממנה.

[משניב ס"ק ז]
וְהַפְנֵגָה לְשָׁרֶפֶת¹² וכו', דאמ"ר אין בעור חמץ אלא ערפה¹³ וכו', בסוף ש"ז חמשת גאנטַי גאנטַי.

7) ואם שורף את החמן לאחר שבטול, כתוב הרמ"א לעיל (ס"י תל

ס"ב) שאיתו מקיים בה את מצות השירפה, בין שלאחר הביטול החמן איתט שלו, ומושם כך יש לשורף את החמן בתחליה, ורק לאחר מכן לבטל את כל החמן שנשאר ברשותו.

8) ולשופר נבט על החמן בשעת שריפתו, רעת הגרשי"ז אוירבר

(הילכיות שלמה פסח פ"ז סי') שאין לעשות כן, כיון שבכך מפסיד

הוא את מצות השבתת, שהוא הנבט פוטל את החמן מאכילת

בלב, וככתוב השוע"ע לעיל (ס"י תמב ס"ב) שדבר הפסול מאכילת לבב

אין חובה לבער. והזרעה לשפוך נבט על החמן כדי למחור את

שריפתו, ראוי שישירות לכל הჭות בזיהור.

מילואים

הַלְכָות פֶּסֶח סִימֵן תָּמֵד

המשך מעמוד קודם

שב (ס'יא ריה ופוקק) שאף בשעת הורחק אין להקל ברשות הרבים שלן, כיון שלעתה הרבה ראשונים ורינה ברשות הרבים, מ"מ לענן חשש הצעאה לרשות הרבים על ידי נכרי במקומות מזחא, כתוב בשעה'ץ לעיל (ס'ר שבת ס'יק יג) שטומבים בזה על המקלים.

[משניב ס'יק ק]

ולשחח למכור אוthon בפערב-שפת²²).

(27) ולענן מכירות חמץ כשל ערב פסח בשבת, שמוכרו כערב שבת בעשרה החמשית בשאר הדשים, ותיקן שעוד הדשבת קינה עד חמץ, כתוב כלל במכירתו מושם שהוא דבר שלא בא לשלהם, כתוב הגרשוי ואחריך (שות' מנהת שלמה חיב ס'י בח אורת טן) שבעשומוך לנכרי בקניון טדור יתנה עמו שהקנין יחול טמן לשבת, ולשם כך נזכר לבני ר' יתבלט והקנין מושם שבטלת הקנין יקנה לו היישאל טדור בשעת המכירה [כמובואר במשניב ל�מן (ס'ר תמה ס'יק יג) שההסדר צריך להיות של הנכרי לא של העירין] שאותו יתן הנכרי ליישאל לשם הקנין, וער טמן לשבת ישאיר היישאל אצלו את השorder של הנכרי שבאונן זה יחול הקנין רק טמן לשמתה.

ולוחנותה שהקנין לא יהול אלא בשבת, כתוב בשות' רעקי א' (מחודרך סי' קנו) לעניין מי שטומך מעבר שבת ומוננה שחול הקנין בשבת, שיש בה משום אייסור קין בשבת, ובשות' מורהם שיק (אריך סי' רוז) החש לדבורי לענן מכירת חמץ, וזה מה שכתבו לעיל (ס'ר שבת ס'יק לא).

וכדי שלא תחול המכירה בשבת, דעת הגורדי וונפלד (ובוא בשווית הר צבי ח'יא סי' קבו) שנכון לסתוב שעיה בערב שבת שכיה יהול הקנין, מאידך, הגוץ' פrisk (שם) כתוב שאק ציר לפיטר את שעת דקנין, ואדרכה, גם אלו שדנו להחמיר בו, עיקר הדברים הוא בשול ערב פסח בחו"ל.

אמנם, דעת הגורדי אלישיב (אדרא של פסח על פי פסקיו עמו²⁸) שתמנה עם הנכרי שהקנין יהול בשבת, שהרי יתכן שהודה מילא יברר את החשש שהשאיר לסתות הדשת אשאות לא מכר לנכרים, ואחר ונק אישטו שהחומר מוקצה, שוב לא יוכל לטלטל ולהוציאו מביתו.

ס'יק להלן, הצד הגרשוי אוחריך (שות' מנהת שלמה מהודרת סי' סאות ל' שמורה הדרה, מושום שלפני מן איסור חמץ אין בו איסור ממש מותקין בלי, כיון שהוא מותר לאכול חמץ, ונמצא שבאותה שעה בלבד אין תיקון, רעה, שכן תיקון לשימוש בפסח אלא בacr שבdagigot וכן איסור לא תימצא בשיטים אלו שום תערובת חמץ,

ובשות' מנהת יצחק (ח'יח סי' לו) כתוב שראו להגעין בערב שבת לפני החוץ, ובשבת זהר לא לאכול בהן מاقل שהו סולחן בו, וטומך

לומך האיסור וירוחן אותן היעב ווירעה עליהן מיטים חמומיים.

(28) ומושמע שאינו ציריך בפרט לזרדים עלייהם, אולם לענן מי שלש עיטה אחר מן איסור חמץ, כתוב ל�מן (ס'ר לת' ס'יק ט) שיש שכטבו שטובי לדורות על היפוריותם קדם שינויו לידי חימיון, שכן אם יבואו לידי הרומץ ציריך לשופרם. ובאייר הנגין קרילץ (חותם שני פסח פיג' אורה ה עמי עמו), שמקם אפיקת המנות סגור כל ימי הדפסת, וכן אין הפירורים עתידיים להדרת, ומושם כך טוב בפרט לדורות עליהם זוראה מה שכתבו ל�מן שם.

(29) וכומנו שבכל הכתים מודיעים, וכן בו החש השוואת גומחות, כתוב בבחזיל לעיל (ס'ר של' סיב' דידה ווש' שאן להחמיר ברובו, ומותר לשישראל לבדר את הבית בעצמו [בשאן חחש שכירית קיסמין], וראה שב מה שכתוב לגבי שימוש בענבי אילן בשם בר]. ולענן האג בקומות קרע ויש לו חצר מרופחת ראה מה שכתבו לעיל שם).

[משניב ס'יק יח]

דאוסר מושום שבת דאמירה ל'עפו"²⁹).

(30) וולזר נזכיר להזכיר את החמץ דרכ' רשות הרבים אל רשות היחיד של הנכרי, ציריך גרשוי אוחריך (ששיט פיל הע' קלח) שמורה, כן שams אין עומד לפוש ברשות הרבים אין בו אלא איסור דרכן. ואף על פי שאם יעמוד הנכרי לפוש ברשות הרבים נמצאו שעשה מלאכה, מיטם היישאל לא צירחו על בר, והנכרי עשו כן מדעת עצמו. וחסיף (שם), שבספר שערין צין להרב מביבליק הובא שכן תורה הבית הלה.

[משניב ס'יק יח]

ולדריהו כל עירות שילנו ברקלה ה'ן³⁰.

(31) וכן שלגנון שביתת בהמות, כתוב לעיל (ס'ר שה ס'יק מג) ובביהיל

הַלְכָות פֶּסֶח סִימֵן תָּמֵד

המשך מעמוד כ

ובביהיל ראה מה שכתבו לעיל (ס'ר תמב' ס'יק לא).
(14) ממה שכתב שאינו מוקים את מוצות תשבירו אלא בשונשרואל חמץ ובעודר, מושמע שעדרתו שקדום מצוה זו הוא בקיים ועשה, ווזא שלא כמו שצדד המכחת היניך (מצוה ט אות א) בדעת הרבה הראשוניים, שקיים מצוה זו והוא בישוב ואל תעשה בזה שאן לחם.

[משניב ס'יק יא]

ונוגען לשון' אוthon בק'אך ולא בק'הו³¹.
(15) טעם נוטך לנענוג שירפה החמץ בחזר ובקא, כתוב הכך החויט (ס'ר ידו) שכיון שדין שריפת החמץ נלמד מידי שריפת נותר, יש לשורפו כפי שהוא שורפים את הגויה, והיינו במנות או בחיצרות כמובואר במרמורא (פסחים פא, ב).

[משניב ס'יק ט]

שלא יאכל עכבר הטעמץ בקיתונו³²,

ולקמן (ס'ר לת' ס'יק יד) כתוב, שבעד המושבר לשנה, יש להקפיד שלא יאכל חמץ בכיתת האזון משום החש.

[משניב ס'יק יי]

כל חמץ הנשאר לו בנחינו ל'עפו"³³ ובכו', אין עוכר בכלל גנאזה³⁴ וככו', בקצתו יתשבחו בתקונה³⁵.
(16) אמם לעיל (תלו ס'יק ל'ם) מתבב בשם הבנין עולם. שבמוכרת חמץ לנכרי מוקימים את מחת הבישור. ואולי כתובו כאן למורה, שלפי המנהג המובה ברמ"א שמקימים את הבישור בשורפה ודקה, אין לבער את חמץ על ידי מכורתו לבנין וראה מה שכתבו שם.

(17) לענן מחלוקת האחרנים אם איסור יבל יראה נתג' גם בפחות

